

men der er mig navnlig eet Tilfælde bekendt i den Egn, hvor jeg er nærmest kjendt, og som vakte almindelig Forbauselse. En Mand blev gjort umyndig, uden at nogen af de Omboende kunde ffjønne, at der var anden Grund dertil end den, at han var bleven gammel. Der var ikke Tale om, at Nogen kunde ffjønne, at han havde begaaet dumme Handlinger eller Noget, som i mindste Maade kunde begrunde at gjøre ham umyndig, idet han nemlig var frisk og sund baade paa Legeme og Sjæl. Da han nu blev gjort umyndig, uden at Nogen paa Egnen kunde begribe hvorfor, saa kom man tilsidst til den Slutning, at Sagen formodentlig var den, at han ingen Kone og ingen Børn havde, men et gammelt tro Eje- nestetyende, og saa sagde man til sig selv: Det er nok muligt, at hans Familie har været lange for, at han vilde se hende tilgode paa sine gamle Dage, inden han kom bort fra denne Jord, men dette skal han ikke have Lov til, saa lade vi ham gjøre umyndig og arve da det Hele. Saaledes blev Sagen opfattet, og saaledes staaer Sagen aldeles klart for mig; man har, som sagt, aldrig kunnet begribe, hvorfor den Paagjældende ellers blev umyndiggjort, men umyndiggjort blev han. Der er et Tilfælde i Kjøbenhavn, som ikke er meget gammelt, og som jeg ogsaa har havt Leilighed til at kjende lidt til; jeg tror imidlertid, at det blev redresseret, idet man har tilbagefaldt Umyndighedserklæringen. Jeg skal ikke videre fordybe mig i dette, men skal kun erklære, at efter min Opfattelse af en myndig Person's Stilling i Samfundet, er det altfor let for de Paagjældende at gjøre ham umyndig; de kunne gjøre det udenvidere, og de behøve ikke at begrunde dette. Dette forekommer mig at være en temmelig stor Risiko, der er for den Enkelte ligeoverfor Skifteretten. Naar man nu kunde sige, at vi have Et og og Andet i den gjældende Lovgivning om dette Tilfælde at rette os efter, saa siger jeg, at vi ikke have Andet at rette os efter med Undtagelse af den tilsvante Praxis end D. L. 3—17—1, og denne Beflemmelse er holdt i meget almindelige Udtryk; der staaer blot, at den, der ikke kan værge sig selv, skal have en Værge, men hvorledes dette skal ske, om-

tales ikke der. Naar man nu finder, at en saadan Afgjørelse som den, der nu finder Sted, ikke er hensigtsmæssig, saa ligger det nær at spørge sig selv: Hvorledes tror Du da, at det kan blive anderledes? Jeg har ikke dristet mig til at komme med noget Forslag i denne Henseende, og dette er Grunden til, at jeg har tilladt mig at fremsætte denne Forespørgsel, idet jeg holder mig overbevist om, at, hvis det skulde være saa heldigt, at den høitærede Justitsminister ogsaa antager, at der kunde være noget Bedre, han da vil være i Stand til paa en fyldestgjørende Maade at sætte dette i Værk, hvad der jo altid er vanskeligt igjennem det private Initiativ. Men jeg skal ikke undlade at give et Par Antydninger af mine Tanker i denne Retning. I de allerfleste Tilfælde, hvor Nogen gjøres umyndig, er det jo nærmest paa Grund af Udselighed, fordi en Mand er ødsel, begaar dumme Handlinger, er driffældig, er hengiven til Spil og Drif, eller paa anden Maade forøder sine Gtendele til Skade for sig og sin Familie. Nu forekommer det mig, at da Forsørgelsespligten for Bedkommende, der har forødet sin Formue, paaligger Kommunen, er det ikke ubilligt at forlange, at for en Mand eller en myndig Kvinde gjøres umyndig, de kommunale Autoriteter da skulle høres. Det er muligt, at Saadant fler i enkelte Tilfælde, jeg veed det ikke; at det kan ske, er klart, men at det ikke behøver at ske, er ligesaa vist. Det forekommer mig ikke at være for Meget forlangt, at, naar man overhovedet vil beholde den nuværende Ordning, hvorefter disse Sager ere henlagte til Skifteretterne, de kommunale Autoriteter da skulle kunne have nogen Indflydelse paa Spørgsmaalets Afgjørelse. Man maa jo gaa ud fra, at det ligger i de paagjældende Kommuners egen Interesse at have Indsæende med, at en Mand ikke forøder sit Gods, da jo derved let en Byrde vil komme til at falde paa Kommunen. At henlægge Afgjørelsen til Kommunen, vilde jeg ikke anse for rigtigt; men at den fik Indflydelse paa denne Sag — i Eighed med, hvad der er Tilfældet i saa mange andre Retninger — vilde jeg finde at være i sin Orden. Vil man ikke det, saa